

Święty, sprawiedliwy i dobry

Zakon i Chrześcijanin

Tak więc zakon jest święty i przykazanie jest święte i sprawiedliwe, i dobre – Rzym. 7:12.

Gdy Mojżesz otrzymał Zakon od Boga, otrzymał skarb z niebiańskich sądów. Ustanowił on standard postępowania, który oświecał cywilizowanych ludzi na całe tysiąclecie. Jego zasady przeniknęły naszą kulturę, chociaż ze smutkiem należy stwierdzić, że nowożytny świat niekiedy unika przyznawania się, iż czerpie z jego źródeł.

W Zakonie tkwi wiele pożytecznych lekcji dla Nowego Stworzenia. Nasz Pan powiedział, że cały Zakon można streścić w dwóch przykazaniach: „A On mu powiedział: Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Mat. 22:3-40, por. 5 Moj. 6:5, 3 Moj. 19:18). Prawo o takich standardach warte jest naszej wnikliwej uwagi.

Reguły Zakonu □ ducha Zakonu □ mają zastosowanie do nas. „Aby słuszne żądania zakonu wykonały się na nas, którzy nie według ciała postępujemy, lecz według Ducha” (Rzym. 8:4). Bóg w swej łaskawości „uzdolnił nas, abyśmy byli sługami nowego przymierza, nie litery, lecz ducha, bo litera zabija, duch zaś ożywia” (2 Kor. 3:6). W ten sposób, możemy „bez bojaźni służyć mu [Bogu] w świętobliwości i sprawiedliwości (□) po wszystkie dni nasze” (Łuk. 1:74-75).

Dziesięć przykazań

Podstawa prawa została dana Izraelowi pod postacią Dziesięciu Przykazań. Zostały one zapisane palcem Bożym na kamiennych tablicach, a następnie po raz drugi zapisane ręką Mojżesza, na nowym zestawie tablic przygotowanych przez Mojżesza pod Bożym kierownictwem (2 Moj. 31:18, 32:16, 34:1,28). Pierwszy zapis może symbolizować przekazanie prawa przez Boga w czasie Wieku Żydowskiego. Tablice te zostały połamane wobec buntu Izraela, co może symbolizować fakt, że Izrael nie zdołał w należyty sposób zachować postanowień Zakonu. Dlatego też jego porządek został „złamany” pod koniec Wieku Żydowskiego. Spisanie Zakonu po raz drugi może przedstawiać dzieło Chrystusa w czasie Wieku Ewangelii, zapisującego prawo na naszych sercach, przygotowującego swych naśladowców do dzieła administrowania jego zasadami wzglę-

dem ludzkości w czasie Wieku Tysiąclecia, po zakończeniu obecnego wieku.

Jednakże zanim te przykazania zostały spisane nawet po raz pierwszy, Izrael wysłuchał ich brzmienia za pośrednictwem głosu rozbrzmiewającego z niebios (po. 2 Moj. 19:25, 20:1,19; 5 Moj. 5:4,22). Wydarzenie to było tak wspaniałe i imponujące, że lud poprosił Mojżesza o wstawiennictwo, odebranie słów Bożych osobiście, a następnie przekazanie Jego poleceń.

Gdy zbliżamy się do naszego Niebieskiego Ojca, ogarnia nas podziw i zachwyt Jego wielkości, którego nie potrafimy pojąć, ani na który nie potrafimy właściwie odpowiedzieć. Jednakże Jezus został wyznaczony do nauczania nas, instruowania i zaszczepienia w nas Bożych zasad, abyśmy mogli je odbierać, stosować i zostać przez nie przeobrażeni. „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe” (Rzym. 12:2).

Nadanie Przykazań

Przykazania zostały opisane w dwóch fragmentach Starego Testamentu. Pierwszym z nich jest zapis 2 Moj. 20, który obejmuje opis samego nadania Dziesięciu Przykazań, zaś drugi znajduje się w 5 Moj. 5 i jest to fragment podsumowujący dokonania Mojżesza pod koniec ich niemalże czterdziestoletniej wędrówki przez pustynię. W niniejszych rozważaniach będziemy skupiać się na zapisie z 2 Księgi Mojżeszowej.

W kolejności przykazań istnieje racjonalny porządek, który jest częścią tego, co Boska Mądrość przekazała nam przez Izraelitów. Pierwsze pięć przykazań odnosi się do naszej czci i obowiązków wobec Boga; zestaw pozostałych pięciu to zakazy dotyczące grzechów względem naszych bliźnich. Sam fakt istnienia dwóch tablic, na których zapisane Prawo, sam w sobie podkreśla tematyczny podział przykazań na dwie części.

Jeżeli od ostatniego razu gdy Czytelnik przeglądał rozważany zapis upłynęło sporo czasu, zalecamy ponowne zapoznanie się z nim. Jest to bardzo krótki fragment jak na tak istotną i pasjonującą treść, zaledwie siedemnaście wersetów otwierających dwudziesty rozdział 2 Księgi Mojżeszowej. Jest to bardzo prosty, elegancki i zwięzły w swej treści opis. Mimo to zawiera wiele ujmujących szczegółów, a w szczególności obietnicę związaną z piątym przykazaniem.

Poniżej znajduje się krótkie podsumowanie, które może ułatwić zapamiętanie przykazań w ich kolejności. Niek-

tórzy żałują, że nawet taka lista nie jest zwykle zapamiętywana przez ludzi w dzisiejszych czasach. Zgadza się z tym poglądem i zachęca wszystkich do nauczenia się tych krótkich przykazań, w ich kolejności, na pamięć.

- Nie będziesz miał innych bogów obok Jehowy.
- Nie czyń sobie podobizny rzeźbionej dla oddawania czci.
- Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twojego.
- Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić.
- Czcij ojca swego i matkę swoją.
- Nie zabijaj.
- Nie cudzołóż.
- Nie kradnij.
- Nie mów fałszywego świadectwa.
- Nie pożądaj.

Kolejność przykazań w drugim zestawie jest jak najbardziej uzasadniona; tych pięć zakazów złego postępowania przeciwko bliźniemu zostało uszeregowanych zgodnie z wagą występku. Zostały one przekazane tak zwięźle, że z łatwością można zacytować cały fragment: „Nie zabijaj. Nie cudzołóż. Nie kradnij. Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu. Nie pożądaj domu bliźniego swego, nie pożądaj żony bliźniego swego ani jego sługi, ani jego służebnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego” (2 Moj. 20:13-17).

Cały lud Boży, bez wyjątku, ma przestrzegać tych przykazań. Nawet jeżeli w wyniku uchybienia lub potknięcia zostaną one przekroczone, sumienie brata lub siostry przygniecione upadkiem z pewnością skieruje ich do tronu łaski. Winni ono również poprawić swe złe zachowanie: „I prostujcie ścieżki dla nóg swoich, aby to, co chrome, nie zбочyło, ale raczej uzdrowione zostało” (Hebr. 12:13). Tak ma się rzecz w przypadku większości grzechów z drugiego zestawu. Jak jednak wygląda sytuacja w przypadku grzechu pożądania? Zachodzi on w umyśle, gdzie występki nie są tak widoczne. To jest wielkie wyzwanie na chrześcijańskim polu walki doświadczeń.

Gdy zwracamy się do słów naszego Pana, możemy zauważyć, że nawet ciężkie grzechy mają bardziej subtelne formy, które mogą nas usidlić. Czy możemy myśleć źle o naszym bracie albo mówić niesprawiedliwe rzeczy przeciwko niemu, zabijając jego reputację lub kradnąc jego cześć? (Mat. 5:22). Czy nasze spojrzenie może skupić się na miłym nam temacie i zagrozić nam nieczystymi myślami? (Mat. 5:28). Wówczas mamy powód, aby docenić radę św. Jakuba: „Ale mądrość, która jest z góry, jest przede wszystkim czysta, następnie miłująca pokój, łagodna, ustępliwa, pełna miłosierdzia i dobrych owoców, nie stronnicza, nie obłudna” (Jak. 3:17).

Pierwszy zestaw

Pierwszy zestaw przykazań ma pierwszeństwo, ponieważ odnosi się on do oddawania czci Bogu; zostały one również podane w bardziej rozbudowanej formie i opatrzone komentarzem, w przeciwieństwie do pozostałych pięciu.

Dwa pierwsze wydają się być bardzo bezpośrednie: żadnego oddawania czci fałszywym bogom albo bałwanom, nawet jeżeli mają one w zamyśle reprezentować Jehowę (jak było to w przypadku złotego cielca). Wyobraźmy sobie sytuację, gdyby Izrael przestrzegał tych dwóch prostych i podstawowych zasad na przestrzeni wieków, ile cierpień, bólu i zniszczenia udałoby się im uniknąć – począwszy od apostazji Jeroboama, poprzez zdradę Jezebel, palenie żydowskich dzieci ku chwale Molocha, aż do uniknięcia klęski plądrowania, niewoli i śmierci, niesionej przez poganiarskie armie. Jakże słodką radą wydają się w tym kontekście słowa psalmisty: „Początkiem mądrości jest bojaźń Pana; wszyscy, którzy ją okazują, są prawdziwie mądrzy. Chwała jego trwa na wieki” (Ps. 111:10). Warte uwagi są również słowa wiekowego apostoła, zamykające jego pierwszy list: „Dzieci, wystrzegajcie się fałszywych bogów” (1 Jan. 5:21).

„Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twojego”. Był to zakaz wymierzony przeciwko uroczystemu lecz oszukańczym przysięgom, przestępstwu wobec Boga, którego imię było w ten sposób zniśławiane. Prawdopodobnie w dzisiejszych czasach niewiele jest osób, które składają przysięgę w imieniu Jehowy z zamiarem jej złamania. Pod tym względem, przykazanie to jest prawdopodobnie rzadko naruszane w nowoczesnym społeczeństwie. Jednakże słabsza wersja tego grzechu – bluźniercze i świeckie używanie słowa „Bóg” – jest tak powszechna i bezmyślna, że urasta do rozmiarów najpowszechniejszego, wszechobecnego oraz odrażającego na tej liście. Oby żaden z braci których życie ma być prowadzone ku chwale Bożej nie degradował świętego imienia poprzez wykorzystywanie go w przyrodzkiej, potocznej i codziennej formie!

Czwarte przykazanie dotyczy oddawania czci Jehowie. Celem Sabatu było zastrzeżenie jednego z siedmiu dni na święte cele, poprzez odmowę wykonywania świeckich prac w tym samym czasie. „Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” (2 Moj. 20:8). Jako że Bóg uświęcił siódmy dzień, Izrael miał przestrzegać tego przykładu (wersety 10,11). W czasach chrześcijańskich, dniem oddawania publicznej czci Bogu oraz zaprzestania wykonywania światowych przedsięwzięć jest niedziela. Obecnie mamy do czynienia z tendencją do naruszania ducha tego błogosławionego przykazania, przez zaprzeczenie wartościom niesionym przez to szczególne przykazanie. Zamiast naruszać jego duchową treść działaniami mającymi na celu zwykle korzyści, rozszerzmy

raczej sposób wykorzystywania niedzielnych nabożeństw, społeczności, badań, odwiedzin, pocieszenia, czytania i radowania się w duchu. Starajmy się w ostrożny sposób strzec tego przywileju (por. obszerną radę w tym względzie zawartą w 6 Tomie Wykładów Pisma Świętego).

„Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie” (2 Moj. 20:12). Jak zauważa apostoł, jest to pierwsze przykazanie z obietnicą: „Dzieci, bądźcie posłuszne rodzicom swoim w Panu, bo to rzecz słuszna. Czcij ojca swego i matkę, to jest pierwsze przykazanie z obietnicą: aby ci się dobrze działo i abyś długo żył na ziemi” (Efez. 6:1-3). Rodzice reprezentują w rodzinie autorytet Boży. Dlatego też przykazanie to słusznie znajduje swe miejsce w pierwszej grupie przykazań dotyczących oddawania czci Bogu. Niech nasza cześć oddawana tym, których życie jest poświęcone naszemu dobru, wypływa z miłującego i wdzięcznego serca, a nie z obowiązku. W miarę jak będziemy się starzeć, powinno w nas dojrzeć to poczucie szacunku, gdy w wyniku

doświadczenia życiowego będziemy sobie zdawać sprawę z wartości kosztów poniesionych na nas w naszej młodości. Zasada ta może się rozciągać również na naszych duchowych rodziców (1 Tym. 1:2, 5:17), jednakże nie kosztem tych pierwszych.

Miłe wymagania

Czyż przykazania te nie są cudownie czyste, szlachetne i dobre? Czy jest w nich cokolwiek uciążliwego? Czy istnieje jakakolwiek przyczyna dla której mielibyśmy powstrzymać się przed wykonywaniem zarządzeń jakie Boska Mądrość przekazała tak dawno temu?

„Ktokolwiek by tedy rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych i nauczałby tak ludzi, najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios” (Mat. 5:19). Możemy być nazwani „wielkimi” w królestwie niebios dzięki przestrzeganiu tych wymagań. Jakże szczodra obietnica dla świętych serc!

David Rice (USA)